

И Митко помогналъ.

Пладнѣ. Горешото юлско слънце прѣжурия. Надъ полето трепти маранята. На хармана два дръгливи коня едва влачатъ диканята. Роякъ дѣца тичатъ около хармана, гонятъ се, боричкатъ се изъ сламата.

— Тичай Милке, дома да ми донесешъ грапата!
— рѣче Милкина майка.

Милка се завтече, грабна грапата, а братчето ѝ Митко тича слѣдъ нея и плаче:

— Азъ ще занеса на мама грапата. Защо я взема ти?

— Дръжъ ти за единия край и азъ за другия, та двама да я занесемъ, — му дума Милка.

Митко се съгласи. Хвана грапата за единия край и отдалечъ завика:

— Мамо, носиме ти грапата!...

